

ใบระกาศพระ

บทประพันธ์ "อรินชา" ^๗

ที่มาของเรื่อง..เปรตพระ....

ขามที่มีลมหายใจอยู่ก็กลัวหาญยิ่งนักที่กระทำผิดบาปได้
 ทุกๆอย่าง ที่กระทำก็เพราะยังไม่รู้จักคำว่าบาปบุญ ซ้ำยังไม่เชื่อ
 ในเรื่องบาปบุญเสียอีก อย่างกับครอบครัวของดาบตำรวจผู้หนึ่ง
 ที่ได้ร่วมกันก่อกรรมในศาสนา ขอมแม่กระทั่งห่มผ้าเหลืองเพื่อ
 หลอกหลวงทรัพย์จากชาวบ้าน แต่เมื่อสิ้นลมหายใจไปแล้วบาป
 นั้นได้สนองตอบอย่างน่าหวาดกลัวและทุกข์ทรมานยิ่งนัก ต้อง
 ไปเกิดเป็นเปรตร้องขอส่วนบุญ ต่างกับตอนที่ยังมีลมหายใจยังมี
 ชาวบ้านพากันถวายเงินและข้าวปลาอาหารอย่างคึก แต่เมื่อตาย
 ไปแล้วกลับต้องไปยืนหิวโหยขออาหาร แล้วใครกันเล่าที่จะมา
 ถวายข้าวปลาอาหารให้ตั้งแต่ก่อน มีแต่จะพากันวิ่งหนี วิ่งให้
 ไกลแสนไกลเพื่อให้พ้นไปจากเปรตพระ

ฝากด้วยนะคะ “เปรตพระ” บทประพันธ์อีกเรื่องของว
 ริษฐาที่ได้กลั่นกรองขึ้นมาจากรื่องจริงของครอบครัวหนึ่ง ตั้ง
 นั้นจึงขอโหสิกรรมต่อท่านด้วยที่ได้นำเรื่องราวของท่านมาแต่ง
 เพิ่มเติมเพื่อเป็นวิทยาทานให้แก่อนุชนรุ่นหลังได้อ่านและเกรง
 กลัวในบาป

ด้วยความปรารถนาดีจากนักเขียน “วริษฐา”

เปรดพระ “วิรัชฐา”

เรื่องนี้เป็นเรื่องของตำรวจที่ชื่อสมพงษ์ ตำรวจท่านนี้มียศเพียงดาบตำรวจ เงินเดือนก็ไม่มากนัก แต่ก็พอกินถ้าตำรวจคนนี้จะมียูกสักคนหรือสองคน แต่บังเอิญว่าตำรวจคนนี้มีลูกมากมายเสียเหลือเกิน สิบห้าคน จนแม่คนที่เป่นพ่อหรือแม่ก็ยังไม่รู้เลยว่า ลูกทั้งสิบห้าคนนี้เกิดวันอะไร ปีมะไร พ.ศ.อะไร กันบ้าง

อันที่จริงแล้วดาบตำรวจคนนี้ก็เป่นคนดีคนหนึ่ง มีน้ำใจกับเพื่อนบ้าน ไม่เคยดูถูกดูแคลนใครต่อใคร เป่นตำรวจที่ไม่ชอบจับคนร้าย เจอคนร้ายที่ผิดนิดๆหน่อยๆ อบรมสั่งสอนแล้วก็ปล่อยตัวไป เงินเดือนของตำรวจผู้นี้จึงต้องอยู่กับที่ เพราะไม่มีผลงานอะไรเลย ช้ำลูกก็มาก เมียก็เป่นแม่บ้านไม่มีอาชีพอะไร ที่สุดดาบตำรวจผู้นี้ก็ต้องลาออกจากราชการ และนำเงินที่ได้จากการออกราชการทำค้าขาย แต่ถึงจะขายค้าอย่างไร ก็ยังจนอยู่เหมือนเดิม เพราะลูกสิบห้าคนที่กำลังกิน กำลังเรียนทั้งหมดแล้วที่ สุดดาบตำรวจก็เลือกทางสุดท้ายของแก ก็คือ ขอกับเมียที่จะบวช

“แม่จิตร ฉันคิดว่าเราคงจะค้าขายไปไม่รอดแน่”

ดาบตำรวจสมพงษ์บ่นกับเมีย เมียจึงหันขวับจ้องมองแก ตาเขียวปิด ปากบิดปากเบี้ยวอย่างไม่พออกพอใจ